

ลักษณะเฉพาะความสยองขวัญ ในนวนิยายของตรี อภิรัม  
CHARACTERISTICS OF HORROR IN TREE APIRUM'S NOVELS

วัชรีย์ อินทะชิต<sup>1</sup>

Watcharee Inthachit

กาญจนา วิชญापกรณ<sup>2</sup>

Kanchana Witchayapakorn

Received Date: 4 March 2024

Revised Date: 30 April 2024

Accepted Date: 30 April 2025

บทความวิจัย

บทคัดย่อ

บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัย เรื่อง “การศึกษานวนิยายของตรี อภิรัม ในฐานะวรรณกรรมสยองขวัญ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะเฉพาะความสยองขวัญที่ปรากฏในนวนิยายสยองขวัญของตรี อภิรัม จำนวน 6 เรื่อง ได้แก่ แก้วขนเหล็ก จอมเมฆินทร์ นาคี1 ลูกสาวซาตาน ภูตพยัคฆ์ และนางพญาอสรพิษ โดยใช้กรอบแนวคิดลักษณะความเป็นนวนิยายสยองขวัญ ผลการศึกษาพบว่า นวนิยายของตรี อภิรัม มีคุณลักษณะของความเป็นนวนิยายสยองขวัญสร้างโดยใช้ลักษณะเฉพาะความสยองขวัญ ผ่านการรับรู้ทางประสาทสัมผัสทั้ง 5 ได้แก่ 1) ภาพ เกิดจากการรับรู้ด้วยตา เช่น การนองเลือด แผลเหวอะหวะ ศพเน่า การแปรเปลี่ยนสภาพร่างกาย อวัยวะหัก ขาด 2) รส เกิดจากการรับรู้ด้วยลิ้น เช่น ผีดิบกัดคอตุ๊ดเลือด ได้รับรสคาว รสกร่อยของเลือด 3) กลิ่น เกิดจากการรับรู้ด้วยจมูก เช่น การไต่กลิ่นเน่าของซากศพ กลิ่นสาบ กลิ่นตุ ๆ กลิ่นคาวเลือด และกลิ่นเหม็นเขียว 4) เสียง เกิดจากการรับรู้ด้วยหู เช่น เสียงหมาหอน เสียงของมนุษย์ เสียงร้องโหยหวน ทรมาณ และ 5) สัมผัส เกิดจากการรับรู้ด้วยกาย เช่น สัมผัสกายผีดิบ สัมผัสโครงกระดูก ซึ่งลักษณะเฉพาะความสยองขวัญดังกล่าวมีส่วนทำให้นวนิยายของตรี อภิรัม มีความเป็นนวนิยายสยองขวัญอย่างเด่นชัด

คำสำคัญ: ลักษณะเฉพาะความสยองขวัญ, นวนิยาย, ตรี อภิรัม

<sup>1</sup> นิสิตปริญญาเอก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, Ph.D. student, Faculty of Humanities, Naresuan University.

Email Address: Mickeyz\_p@hotmail.com

<sup>2</sup> รองศาสตราจารย์ ดร. คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, Assoc. Prof, Ph.D., Faculty of Humanities, Naresuan University.

## Abstract

This article was part of a research project on “A Study of Tri Aphirum’s Novels as Horror Literature.” The research aims to study the specific characteristics of horror in six horror novels by Tree Apirum, namely Kaew Khon Lhek, Chom Mekin, Nakee 1, Look Saw Satan, Phut Phayak, and Nang Pha Ya A-sorapit. The research conceptual framework was the characteristics of horror fiction. The research found that the novels of Tri Apirum have characteristics of horror fiction, created through specific elements of horror, conveyed through the five senses. Firstly, vision is perceived through sight, such as bloodshed, gaping wounds, rotting corpses, postmortem change, or broken organs. Secondly, taste is perceived through the tongue, such as the taste of blood when the vampire or zombie bites and sucks a neck. Thirdly, smell is perceived through the nose, such as the stink of rotting corpses, stink, sharp smell, smell of blood, and foul smell. Fourthly, sound is perceived through the ears, such as a dog howling, inhuman sounds, or a shrieking or moan. Lastly, touch is perceived through the body, such as physical contact with a zombie or skeleton. These specific characteristics of horror significantly contribute to the distinctiveness of Tri Apirum's novels as horror fiction.

**Keywords:** Characteristics of horror, Novel, Tree Apirum

## บทนำ

ความสะพรึงกลัวเป็นอารมณ์ตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่มีภัยอันตรายที่กำลังคุกคามตัวเรา เช่น การเผชิญหน้ากับภัยอันตรายต่าง ๆ ซึ่งโดยทั่วไปเป็นสิ่งที่เป็นนามธรรมมากกว่าสิ่งที่เป็นรูปธรรม เช่น ความสะพรึงกลัวต่อสิ่งเร้าลับ สะพรึงกลัวต่อการสูญเสียการควบคุม เป็นต้น มนุษย์สามารถเรียนรู้ความสะพรึงกลัวต่อสิ่งต่าง ๆ ได้ผ่านการวางเงื่อนไข (fear conditioning เช่น เมื่อเด็กถูกขังอยู่ในห้องมืด ๆ เด็กคนนั้นจะสะพรึงกลัวต่อความมืดตลอดไป เป็นต้น และความสะพรึงกลัวต่อความตายเป็นความสะพรึงกลัวพื้นฐานของมนุษย์ เกี่ยวข้องกับสิ่งต่าง ๆ ดังนี้

สะพรึงกลัวต่อสิ่งเร้าลับ

สะพรึงกลัวต่อภูตผีปีศาจ และความคิดทางศาสนา

สะพรึงกลัวต่อร่างกายที่เน่าเปื่อยผุพัง (ทศพร กรกิจ, 2550)

Michael McGlasson (อ้างถึงใน ธนัท อนุรักษ์ (2555) กล่าวว่า บางครั้งความกลัวของมนุษย์ไม่ได้เกิดขึ้นเอง แต่เกิดจากการรับเอาความเจ็บปวดหรือความกลัวของผู้อื่นเข้ามาในจิตใจ ตัวอย่างที่เห็นได้ชัด คือ การที่เราชมภาพยนตร์หรืออ่านนวนิยายสยองขวัญแล้วรู้สึกกลัวเช่นเดียวกับตัวละครในเรื่อง

สังคมทุก ๆ วัฒนธรรมล้วนแต่มีเรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งเหนือธรรมชาติอันลึกลับ น่ากลัว และเป็นภัยคุกคามต่อชีวิตปรากฏอยู่ด้วยกันทั้งสิ้น จากจุดร่วมทางวัฒนธรรมนี้อาจถือได้ว่าเรื่องราวเกี่ยวกับภูตผี ปีศาจ วิญญาณ และสิ่งลึกลับเป็นองค์ประกอบทางวัฒนธรรมที่เป็นสากลของมนุษย์ ทุกสังคมวัฒนธรรมมีจุดร่วมไม่แตกต่างกันในเรื่องราวเกี่ยวกับภูตผี ปีศาจ วิญญาณ และสิ่งลึกลับ ที่ดำรงอยู่อย่างแปลกแยกไปจากกฎเกณฑ์ทางธรรมชาติที่มนุษย์รู้จัก (อัศวิทธิ์ เรืองรอง, 2560)

ความเชื่อเรื่องสิ่งลึกลับ ภูตผี ปีศาจ วิญญาณ และสิ่งลึกลับของในแต่ละวัฒนธรรม ได้รับการบอกเล่าและสืบต่อทั้งในรูปแบบเรื่องเล่าปากต่อปาก และบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร ทำให้คนรุ่นหลังยังคงมีความเชื่อในเรื่องภูตผี ปีศาจ วิญญาณ และสิ่งลึกลับไม่ต่างจากคนรุ่นก่อนจนกระทั่งความเจริญของสื่อเริ่มเข้ามามีบทบาทกับชีวิตของคนในสังคม วัฒนธรรม ความเชื่อต่าง ๆ ก็ได้รับการถ่ายทอดอย่างเป็นระบบมากขึ้น จากเดิมที่เป็นเพียงแค่เรื่องเล่าธรรมดา ๆ พัฒนาขึ้นมาอยู่ในรูปของวรรณกรรมทั้งเชิงสารคดีและบันเทิงคดี มีการนำความเชื่อดั้งเดิมมาผูกเป็นเค้าโครงเรื่องเพื่อความเพลิดเพลินแก่ผู้อ่าน ส่งผลให้เกิดวรรณกรรมประเภทสยองขวัญขึ้นในสังคม (ธนัท อนุรักษ์, 2555)

นวนิยายแนวสยองขวัญเป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความน่าสะพรึงกลัวของภูตผี ปีศาจ ความเร้นลับมหัศจรรย์หรืออำนาจของดวงวิญญาณ พลังจิต ตลอดจนอำนาจของสิ่งลึกลับต่าง ๆ และลักษณะนวนิยายสยองขวัญที่เด่นชัด คือ มีลักษณะที่น่าสะพรึงกลัวและมีความลึกลับ (วนิดา บำรุงไทย, 2544) นวนิยายสยองขวัญได้กลายมาเป็นคำนิยามถึงแบบแผนแบบอย่าง สำนักพิมพ์ตีพิมพ์นิยายที่เป็นไปตามสูตรนี้ออกมาอย่างล้นหลาม ส่งผลให้มีการผลิตซ้ำอย่างต่อเนื่อง

การสื่อสารโดยการใช้ภาษาจินตภาพนั้นปรากฏในงานเขียนนวนิยายหลากหลายแนวโดยเฉพาะ นวนิยายแนวลึกลับสยองขวัญ (Terror or Gothic Novel) ซึ่งเป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความน่าสะพรึงกลัวของภูตผี ปีศาจ หรืออำนาจของดวงวิญญาณ พลังจิต ตลอดจนอำนาจของสิ่งลึกลับต่าง ๆ รวมถึงความรุนแรง ความน่ากลัวที่เกิดจากผู้มีจิตวิปลาส ผู้แต่งจึงจำเป็นต้องเขียนเรื่องที่เป็นนามธรรมให้เป็นรูปธรรม (วราพรธณ ทังโคตร และนนทชา คัยนันท์, 2562) โดยนักเขียนคนสำคัญของไทยที่นิยมเขียนนวนิยายแนวสยองขวัญและได้รับการยอมรับอย่างมาก คือ ตรี อภิรัฐ ซึ่งนำเอาความเชื่อในเรื่องลึกลับในวัฒนธรรมไทยมาผสมผสานกับหลักวิชาการหลายแขนง นำลักษณะความสยองขวัญมาสร้างความน่าสะพรึงกลัวหลายลักษณะ เช่น ความโหดเหี้ยม ความลึกลับของตัวละคร ความลึกลับของสถานที่ และพลังอำนาจ ตรี อภิรัฐได้รับการยกย่องว่าเป็นนักเขียนที่มีความสามารถทางวรรณศิลป์ สร้างสัญลักษณ์เชิงอำนาจที่ก่อให้เกิดความสยองขวัญ สร้างสรรค์ผลงานนับร้อยเรื่องจนได้สมญาว่าเป็น “ราชานวนิยายลึกลับสยองขวัญแห่งประเทศไทย” และได้รับการยกย่องเชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ พุทธศักราช 2562” (กระทรวงวัฒนธรรม, 2562)

ตรี อภิรุณ มีผลงานนวนิยายจำนวนมาก แต่งานเขียนที่ได้รับความนิยม ส่วนใหญ่เป็นนวนิยายแนวสยองขวัญ นักวิชาการวรรณกรรมจัดว่าเป็นบันเทิงคดีแนวประชานิยม (popular fiction) นวนิยายหลายเรื่องได้รับความนิยมมาต่อเนืองยาวนาน มีการนำไปผลิตซ้ำในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ละครวิทยุ ละครโทรทัศน์และภาพยนตร์อยู่เสมอ ดังเช่น นวนิยายเรื่อง แก้วขนเหล็ก จอมเมฆินทร์ และนาคี ตรี อภิรุณ มีกลวิธีการเขียนในการประกอบสร้างความสยองขวัญในนวนิยายจนได้รับความนิยมจากผู้อ่านอย่างกว้างขวาง ด้วยเหตุผลที่ว่า ความน่าสะพรึงกลัวและความลึกลับ เป็นหัวใจสำคัญประการหนึ่งของนวนิยายแนวสยองขวัญ (horror fiction) (บงกช สิงห์กุล, 2547)

ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาลักษณะเฉพาะความสยองขวัญในนวนิยายแนวสยองขวัญของตรี อภิรุณ จากนวนิยายที่ได้รับความนิยมทั้งหมด 6 เรื่อง คือ นวนิยายเรื่อง แก้วขนเหล็ก จอมเมฆินทร์ นาคี1 ภูตพยัคฆ์ นางพญาสรพิษ และลูกสาวซาตาน โดยใช้กรอบแนวคิดลักษณะความเป็นนวนิยายสยองขวัญเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ เหตุผลที่ผู้วิจัยเลือกศึกษานวนิยายสยองขวัญทั้ง 6 เรื่องนี้ เนื่องจากเป็นนวนิยายที่มีลักษณะร่วมที่มีความโดดเด่น คือ มีคุณลักษณะเฉพาะของนวนิยายสยองขวัญที่มีความลึกลับ ทั้งในด้านตัวละคร ฉากและบรรยากาศ ผลการศึกษาในครั้งนี้ จะทำให้ทราบถึงลักษณะเฉพาะความสยองขวัญที่ปรากฏในนวนิยายของตรี อภิรุณ ในลักษณะต่าง ๆ อันจะเป็นแนวทางในการอ่านและการศึกษาวรรณกรรมของตรี อภิรุณ หรือบันเทิงคดีแนวสยองขวัญของนักประพันธ์คนอื่นต่อไป

## วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาลักษณะเฉพาะความสยองขวัญที่ปรากฏในนวนิยายสยองขวัญของ ตรี อภิรุณ

## กรอบแนวคิดทฤษฎี

ศึกษาลักษณะเฉพาะความสยองขวัญที่ปรากฏในนวนิยายสยองขวัญของ ตรี อภิรุณ โดยใช้แนวคิดลักษณะความเป็นนวนิยายสยองขวัญของ Joshi ดังนี้

กรอบแนวคิดลักษณะนวนิยายสยองขวัญของ Advait Dhondiram Joshi (2011) มีลักษณะ ดังนี้

1. กระตุ้นความกลัวให้กับผู้อ่าน
2. บรรยากาศในนวนิยายสยองขวัญสร้างความรู้สึกอันตราย กระตุ้นการตอบสนองทางอารมณ์จากผู้อ่าน
3. เรื่องราวประกอบด้วยสิ่งเหนือธรรมชาติอันตราย สัตว์ประหลาด ภูตผี ปีศาจ วิญญาณ และ ฆาตกรต่อเนื่อง

นอกจากนี้ ประจักษ์ สายแสง (อ้างถึงใน นิคม กองเพชร, 2543) กล่าวว่า วรรณกรรมสยองขวัญ เป็นเรื่องราวลึกลับเหนือธรรมชาติเกี่ยวกับ ภูตผี ปีศาจ และวิญญาณที่มุ่งเสนอภาพพจน์ที่น่าเกลียด น่ากลัว น่าขยะแขยง และพฤติกรรมที่สยองขวัญส่นประสาทของ ภูตผี ปีศาจ ทำให้ผู้อ่านกลัว ในขณะที่ นุจรินทร์ จีระรัตนบรรพต (2563) กล่าวว่า ความรู้สึกสยองขวัญนั้นเป็นอารมณ์ความรู้สึกที่มีมักจะปรากฏขึ้นบ่อยครั้งเมื่อบุคคลทั่วไปได้พบเห็น ได้ยินหรือมีประสบการณ์กับสิ่งที่ตื่นตระหนก เป็นความรู้สึกที่ทำให้จิตใจสั่นไหว วูบวาบจนขนลุกชัน เมื่อบุคคลเหล่านั้นได้ประสบกับสิ่งที่น่าเกลียด น่าขยะแขยง สิ่งที่ทำให้ผลงานทางประเภทยสยองขวัญเป็นที่แพร่หลาย คือ ความต้องการที่จะปลุกเร้าบรรยากาศที่ลึกลับยิ่งยวดไม่ได้และความรู้สึกของอารมณ์หวาดกลัว

กล่าวสรุปได้ว่า ลักษณะเฉพาะความสยองขวัญ มักจะมีลักษณะเกี่ยวข้องกับจิตวิญญาณ ความลึกลับของสิ่งเหนือธรรมชาติ ความโหดเหี้ยม การฆาตกรรมไปสู่ความตาย ความน่าขยะแขยง น่ารังเกียจ ซึ่งลักษณะเฉพาะความสยองขวัญเหล่านี้สร้างความน่าสะพรึงกลัวในเรื่องต่าง ๆ โดยมีลักษณะการนำเสนอความน่าสะพรึงกลัวผ่านตัวละคร ฉากเป็นสำคัญ ส่วนใหญ่จะสร้างให้ตัวละครเอกของเรื่องตกอยู่ในสภาวะที่ต้องเผชิญกับความน่าสะพรึงกลัวเหล่านี้ เพื่อเป็นความสมเหตุสมผลและสร้างความโดดเด่นให้กับลักษณะของนวนิยายสยองขวัญได้อย่างชัดเจน

ผู้วิจัยศึกษาลักษณะเฉพาะความสยองขวัญที่ปรากฏในนวนิยายสยองขวัญของ ตรี อภิรุณ โดยการวิเคราะห์ลักษณะเฉพาะความสยองขวัญที่ปรากฏตามแนวคิดลักษณะความเป็นนวนิยายสยองขวัญ

## วิธีดำเนินการวิจัย

1. ระเบียบวิธีวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยนำผลงานของตรี อภิรุณ มาศึกษาตามกรอบแนวคิดลักษณะนวนิยายสยองขวัญ นำข้อมูลมาวิเคราะห์เชิงบรรยาย

2. ขอบเขตข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้มีนวนิยายจำนวน 6 เรื่อง โดยการเลือกแบบเจาะจง เนื่องจากลักษณะของเนื้อหาของนวนิยายสยองขวัญทั้ง 6 เรื่องนี้ มีลักษณะที่โดดเด่น คือ มีลักษณะเฉพาะความสยองขวัญส่งผลให้เกิดความน่าสะพรึงกลัว โดยมีลักษณะเฉพาะของความสยองขวัญ (ประสาทสัมผัสทั้ง 5) ซึ่งตรงกับจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ในการศึกษาได้แก่

2.1 แก้วชนเหล็ก	พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2514	ฉบับที่นำมาศึกษา พ.ศ. 2544
2.2 จอมเมฆินทร์	พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2514	ฉบับที่นำมาศึกษา พ.ศ. 2544
2.3 ลูกสาวซาตาน	พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2524	ฉบับที่นำมาศึกษา พ.ศ. 2550
2.4 นาคี 1	พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2525	ฉบับที่นำมาศึกษา พ.ศ. 2559
2.5 ภูตพยัคฆ์	พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2526	ฉบับที่นำมาศึกษา พ.ศ. 2526
2.6 นางพญาอสรพิษ	พิมพ์ครั้งแรกไม่ปรากฏ	ฉบับที่นำมาศึกษา พ.ศ. 2551

3. ชั้นวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์ลักษณะเฉพาะความสยองขวัญที่ปรากฏในนวนิยายของ ตรี อภิรุณ ตามกรอบแนวคิดลักษณะความเป็นนวนิยายสยองขวัญของ Joshi แบ่งออกเป็น 5 ประเด็น ดังนี้

- 3.1 ภาพ
- 3.2 รส
- 3.3 กลิ่น
- 3.4 เสียง
- 3.5 สัมผัส

4. นำเสนอข้อมูลแบบพรรณนาวิเคราะห์

## ผลการวิจัย

ลักษณะเฉพาะความสยองขวัญ เป็นลักษณะสำคัญประการหนึ่งที่ส่งผลให้นวนิยายสยองขวัญเรื่องนั้น ๆ น่าสนใจดึงดูดผู้อ่าน สร้างจินตนาการ และกระตุ้นความกลัวให้กับผู้อ่าน จากการศึกษาเรื่อง “ลักษณะเฉพาะความสยองขวัญ” ในนวนิยายสยองขวัญของตรี อภิรุณ ผู้วิจัยสรุปเรื่องย่อพอสังเขป ดังนี้

เรื่อง แก้วชนเหล็ก จอมผีดิบเมฆินทร์ที่ถูกปลุกจากคัมภีร์ชีวิตวิฆเนศ เป็นผีดิบที่มีความลึกลับทั้งในด้านบุคลิกลักษณะและสถานที่อาศัยในปราสาทร้าง ซึ่งมีปมแห่งความหลังของหนี่รักหนี่แค้นแต่ชาติปางก่อนที่ฝังลึกอยู่ในใจของเมฆินทร์ เป็นแรงผลักดันให้สถานการณ์กลับเลวร้ายมากขึ้น จนเกิดเหตุการณ์สยองขวัญมากมาย กระทั่งท้ายที่สุดวิฆเนศต้องปราบผีดิบจอมเมฆินทร์ด้วยแหวนแก้วชนเหล็ก

เรื่อง จอมเมฆินทร์ เป็นเรื่องเกี่ยวกับความบ้าทดลองวิจัยของนักวิทยาศาสตร์ผู้โหดเหี้ยมทำให้สิ่งที่ไม่คาดฝันเกิดขึ้นแม้เขาเองก็ไม่มีโอกาสรู้ จนกระทั่งเขตกเป็นทาสของวิญญาณร้ายจอมเมฆินทร์ ใช้อำนาจลึกลับสะกดจิตเหยื่อให้ตกเป็นทาสรับใช้ ท้ายที่สุดสตรีนักบุญก็สามารถปราบผีดิบจอมเมฆินทร์ได้โดยการใช้ดาบสีแฉลงทับที่มีความศักดิ์สิทธิ์ฆ่าจอมเมฆินทร์

เรื่อง ลูกสาวชาตาน ด้วยความโลภและรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของคนกลุ่มหนึ่ง เปิดโอกาสให้ชาตาน ที่ถูกจองจำมาเป็นเวลานานฟื้นคืนชีพและสืบสายพันธุ์ชาตาน คือ วิลาสินี หญิงสาวที่เกิดในตระกูลสูงศักดิ์ เป็นหญิงสาวสวยที่ผู้ชายหมายปอง แต่เธอคือลูกสาวชาตานที่เป็นมหันตภัยร้ายให้กับบุคคลที่เข้าใกล้ และหลงรักหนุ่มที่มีชื่อว่า อนันตพร ซึ่งเป็นหนุ่มที่มีอดีตชาติเป็นพระภิกษุ อนันตพรก็หลงรักวิลาสินีและพยายามจะหาทางช่วยให้หลุดพ้นวิบากกรรมให้กับเขา แต่ท้ายที่สุดแล้วอนันตพรก็ไม่สามารถช่วยวิลาสินีได้ และอนันตพรเป็นผู้ที่เห็นแก่ส่วนรวมเพื่อรักษาศาสนาพุทธให้คงอยู่ต่อไป จึงต้องเป็นผู้ที่ปราบชาตานด้วยตนเอง แม้ว่าจะลำบากใจเหลือเกินที่คนรักของตนเองต้องสิ้นชีพลง ก่อนที่วิลาสินีจะสิ้นชีวิตลง ได้ขอร้องให้อนันตพรแต่งงานกับวิภาวีน้องสาวของวิลาสินี เพราะเขารู้ว่าวิภาวีหลงรักอนันตพรเช่นกัน

เรื่อง นาคี 1 ความรักที่เกิดขึ้นอย่างแปลกประหลาดของ ทศพล นักศึกษาโบราณคดี กับ คำแก้ว ผู้มีชาติกำเนิดอันลึกลับ ในขณะที่คำแก้วเกิด เจ้าม่านาคีเลี้ยงเข้าไปสิงร่างอยู่โดยไม่มีใครรู้ จึงทำให้คำแก้วโตมาเป็นคนที่มึนสยัรัก ความสันโดษต่างจากเด็กคนอื่น ความรัก ความแค้นของหลายชีวิต ด้วยรอยพยาบาททำให้ทุกคนต้องกลับมาพบกันอีกในชาติภพนี้ สุดท้ายความรักของทั้ง 2 คน ไม่สามารถฝ่าฝืนกฎธรรมชาติได้ และอาถรรพ์ของเจ้าม่านาคีสาแดงฤทธิ์ให้คนทั้งหมู่บ้านต้องพบกับเหตุการณ์สยดสยอง

เรื่อง ภูตพยัคฆ์ เป็นเรื่องของ แว่วรัชณี เวทนางคเวศม์ ครูสาวอภิปรักที่ถูกกรกฎคนรักหนุ่มที่กำลังเตรียมแต่งงานทรยศ ไปทำสาวอื่นท้อง หญิงสาวจึงตัดสินใจที่เดินทางมาเป็นครูสอนหนังสือที่โรงเรียนประจำบ้านหมู่บ้านแดนโขมดตามจดหมายเรียกตัวของผู้ใหญ่บ้านอำนวย ระหว่างการเดินทางได้พบกับเรื่องแปลกประหลาดมากมาย และได้พบกับผู้ใหญ่อำนวย พงษ์พยัคฆ์ศรี มีเหตุการณ์คนตายในหมู่บ้านหลายราย มีสภาพที่น่าสยดสยอง และดูเหมือนว่าความตายเหล่านั้นจะเข้ามาอยู่ใกล้ชิดกับหล่อนเสียจนน่าตกใจ แว่วรัชณี พยายามสืบหาความจริง และหล่อนมีโอกาสนพบกับแม่ชีชวนชม หญิงชราผู้มีอำนาจพิเศษผู้เป็นมารดาของผู้ใหญ่อำนวย แม่ชีชวนชมเตือนหล่อนให้ระมัดระวังตัว พร้อมทั้งเครื่องรางศักดิ์สิทธิ์สำหรับป้องกันตัว พร้อมกับบอกหล่อนว่าผู้ใหญ่อำนวยเองเป็นคนมีกรรมบางอย่างเกิดขึ้นกับเขา ทำให้ต้องกลายร่างเป็นเสือสมิงในยามกลางคืนโดยเฉพาะคืนพระจันทร์เต็มดวง และหล่อนเป็นคนเดียวที่จะช่วยชายหนุ่มผู้นั้นให้รอดพ้นจากบ่วงกรรมแห่งคำสาปนั้นได้

เรื่อง นางพญาอสรพิษ เรวัตเดินทางไปทัศนากับเพื่อน ๆ ที่ตอยคะหม้อ และบรรดาเพื่อนร่วมทางทั้งหมดเสียชีวิตอย่างน่าสยดสยองในป่าละเมาะ ขณะที่เรวัตเสียชีวิตจذจอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น จนกระทั่งเกิดอุบัติเหตุอีกครั้งทำให้เรวัตความจำกลับคืนมา เขาเล่าเหตุการณ์ที่ตนได้พบเจอ หลังจากหลุดปากเล่าเรื่องทั้งหมดออกมา เรวัตก็ถูกสังหารในคืนวันนั้นเอง คุณนายเก็จากาญจน์ผู้เป็นแม่มีโอกาสดูเห็นปีศาจร้ายตนนั้นชัดเจน เธอจึงพยายามติดต่อหาหมอผีมาปราบอสูรร้าย แต่สุดท้ายก็เสียชีวิตเช่นเดียวกับเรวัต ะรินทิพย์ น้องสาวเรวัตสืบหาเรื่องราวทั้งหมดผ่านโอฬารแพนหนุ่ม จนเขารู้เรื่องราวทั้งหมดทำให้นึกถึงอดีต ต่อมาเพื่อนสาวของเธอหายตัวกลับ เกิดเหตุการณ์วุ่นวาย ะรินทร์ถูกมนต์สะกดของปีศาจวิลาสินี แต่ในที่สุดโอฬารก็สามารถช่วยได้ และได้พากลับกรุงเทพใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน

ผู้วิจัยพบว่านวนิยายสยองขวัญของตรี อภิรุท ทั้ง 6 เรื่อง มีลักษณะเฉพาะความสยองขวัญ แบ่งออกเป็น 5 ลักษณะจำแนกตามประสาทสัมผัสทั้ง 5 ได้แก่ 1) ภาพ เกิดจากการรับรู้ด้วยตา 2) รส เกิดจากการรับรู้ด้วยลิ้น 3) กลิ่น การรับรู้ด้วยจมูก 4) เสียง เกิดจากการรับรู้ด้วยหู และ 5) สัมผัส เกิดจากการรับรู้ด้วยกาย โดยมีการบรรยายลักษณะเฉพาะความสยองขวัญ โดยผ่านตัวบทเพื่อเข้าถึงอารมณ์ผู้อ่านและให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการ กระตุ้นทุกความรู้สึกที่เป็นไปได้ เป็นวิธีที่จะทำให้อ่านตื่นตาตื่นใจไปกับฉากและรู้สึกกลัวโดยการรับรู้ผ่านประสาทสัมผัสทั้ง 5 ดังนี้

## 1) ภาพ

เป็นการรับรู้ความสยองขวัญผ่านตา ผู้แต่งใช้การบรรยายเพื่อแสดงลักษณะของความสยองขวัญ เพื่อให้เกิดความ น่ากลัว เกิดจินตนาการเป็นภาพซึ่งเกิดจากการรับรู้ด้วยตา คือ การมองเห็น การสังเกต ได้แก่ การนองเลือด แผลเหวอะหวะ ศพเน่า การแปรเปลี่ยนสภาพที่ส่งผลให้รับรู้ถึงความน่าสยดสยอง น่าเกลียด น่าขยะแขยง ดังนี้

โฮกๆๆๆ !นางพญาเสือสมิงคำราม กระโจนกัดพิตบรีวารของเผ่ามูโฮ๊ะ มันทั้งหลายล้มลุกคลุกคลาน เนื้อหนังเหวอะหวะโลหิตสีคล้ำไหลโกรก ผุงมฤตยูจำนวนน้อยถอยร่นไม่เป็นกระบวน ไซแต่เท่านั้น เสือลายพาดกลอนขบศิระขอมนุษย์มันสมองทะลั๊กและ ไม่ต้องสงสัยว่าจะไม่ตายรอบสอง!

(ตรี อภิรุณ, 2551ข)

จากตัวอย่าง ในเรื่อง ภูตพยัคฆ์ เป็นเหตุการณ์ที่นางพญาเสือสมิงได้ต่อสู้กับผุงผีดิบบรีวารของเผ่ามูโฮ๊ะ และผุงผีดิบ โตนเสื่อภูตพยัคฆ์ขบศิระข้อมรอบสอง โดยบรรยายให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพสยองขวัญตามตัวบท คือ เห็นเนื้อหนังเหวอะหวะ เห็นเลือด และเห็นมันสมองทะลั๊กและเป็นภาพที่ทำให้เกิดความสะอิดสะเอียน กระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความกลัว หรือรู้สึกว่าคุณเองเห็นภาพในเหตุการณ์นั้นจริง ๆ นอกจากนี้ยังปรากฏตัวบทบรรยายถึงลักษณะเฉพาะความสยองขวัญ ในเหตุการณ์ที่มนุษย์เป็นผู้กำจัดผีดิบ แสดงให้เห็นถึงสภาพของร่างกายที่ถูกทำร้ายจนร่างกายไม่คงสภาพเดิม เช่น อวัยวะในร่างกายหักและขาด ดังนี้

เสียงย่ำกึกๆ ลงจากเสียงหินขัด ร่างสูงใหญ่ปรากฏเด่น ทั้งสองเผชิญหน้ากัน “ไอ้เที่ยง !”

“ไอ้เมฆินทร์ !” คู่ศัตรูแต่ปางก่อนอุทานพร้อมกัน จอมเวตาลผงะ ผลอดอยหลังก้าวหนึ่ง มีพลังปรมาณูรั้นลับแผ่กระจายจากร่างของวิทวัส ซึ่งมันเองไม่อาจรู้ว่าเกิดจากอิทธิพลของแหวนแก้วขนเหล็ก วิทวัสสยองไปทั้งตัว รู้สึกว่าต้องตายแน่ ๆ เมื่อกลัวสุดขีดก็เลยกลายเป็นบ้าดีเดือด มือที่สวมแหวนแก้วขนเหล็กก็มลงคว่ำดาบ กระโดดฟันฉว๊ะ “ไอ้ย” ผีดิบเมฆินทร์ป่าขาดสะพายแล่งล้มพาดสนั่น เลือดสีแดงคล้ำไหลทะลั๊กนองพื้น

(ตรี อภิรุณ, 2544ก)

จากตัวอย่าง ในเรื่อง แก้วขนเหล็ก เป็นเหตุการณ์ที่ผีดิบเมฆินทร์ได้เผชิญหน้ากับวิทวัส หรือ ไอ้เที่ยง เมื่อในอดีตชาติซึ่งวิทวัสเป็นมนุษย์ที่มีความสามารถเหนือมนุษย์ และมีแก้วขนเหล็กเป็นของวิเศษ ตัวบทบรรยายเกี่ยวกับวิทวัสฟันผีดิบเมฆินทร์จนร่างกายหัก ขาด อวัยวะในร่างกายไม่คงสภาพเดิม และมีเลือดสีแดงคล้ำไหลทะลั๊ก ซึ่งทำให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพเหมือนอยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วย เป็นลักษณะความสยองขวัญที่มีการนำเสนอให้เห็นเลือด เห็นอวัยวะ หัก ขาด ส่งผลต่ออารมณ์กลัวของผู้อ่านอย่างเด่นชัด

## 2) รส

การรับรู้ความสยองขวัญผ่านลิ้น ตัวบทมีการบรรยายลักษณะเฉพาะความสยองขวัญที่แสดงถึงความน่าสะพรึงกลัว ความอำมหิต ความโหดเหี้ยมของตัวละคร เกิดความสยองขวัญจากการฆ่าและเกิดการรับรู้ด้วยลิ้น คือ การรับรสของเลือด ส่งผลให้ผู้อ่านรู้สึกกลัว และขยะแขยง ดังนี้

เอ๊ย! เขี้ยวสังหารสะดุ้งเฮือก กล้ามเนื้อที่คอเต้นระริก มือเท้ากระตุก ม่านตากลับกลอก รู้สึกว่าถูกสูบเลือด  
อย่างอำมหิต

คร่อก จอมเจ้าชู้คออ่อนพับ สิ้นลมปราณ

รากษสผละออกจากร่างแนวนิ่ง บ้วนเลือดจืด ชั่วชีวิตใจเดียว สภาพน่าสะพรึงกลัวก็เปลี่ยนไป กลับเป็น  
วิลาสินี เธอรีบวิ่งไปที่กioskนาม เปิดน้ำประปาล้างปาก วินาทีนั้น.. “รสกร่อย ๆ คาวจัด อร่อยมัย”

(ตรี อภิรุณ, 2550)

จากตัวอย่าง ในเรื่อง ลูกสาวซาตาน เป็นเหตุการณ์ที่วิลาสินี ลูกสาวของซาตานฆ่ากษณะหนุ่มเพลย์บอยที่มาตาม  
จับตนในงานเลี้ยง โดยการกัดคอดูดเลือด ในตัวบทมีลักษณะการบรรยายให้ตัวละครได้รับรสของเลือดผ่านการสัมผัส  
หลังจากที่ฆ่าเหยื่อจนสิ้นชีวิตแล้ว ก็สูบกินเลือดนั้นมีรสกร่อย รสคาว ส่งผลให้ผู้อ่านรู้สึกว่ามันได้รสเลือดนั้นไปด้วยจริง ๆ  
เป็นลักษณะความสยองขวัญที่มีการนำเสนอให้เห็นเลือด เห็นอวัยวะ หัก ขาด ส่งผลต่ออารมณ์กลัวของผู้อ่านอย่างเด่นชัด

### 3) กลิ่น

เป็นการรับรู้ความสยองขวัญผ่านจมูก ตัวบทมีการบรรยายลักษณะความสยองขวัญที่แสดงถึงความน่าสะพรึงกลัว  
ความฉงนใจ เป็นสิ่งที่เกิดจากการรับรู้ด้วยจมูก คือ การได้กลิ่น ได้แก่วินาที กลิ่นเน่า กลิ่นสาป กลิ่นคาว กลิ่นตุ ๆ กลิ่นเหม็นเขียว  
 เป็นต้น ส่งผลให้รับรู้ถึงความน่ากลัว น่าสยดสยอง สะอิดสะเอียน น่าขยะแขยง ดังนี้

“เราจอร์จที่ร้านแสนห่วย แท่งหินก็ยังมีเหมือนเดิม เราทั้งหมดแยกกันเป็นกลุ่มละ 3 คนค้นหาข้ามคอกยอีก  
ลูกหนึ่งห่างจากที่จอร์จประมาณ 1 กิโลเมตร เราพบเนินดินใหม่ ๆ กลบหลุม แผลงวันตอมเป็นฝูงมีกลิ่นเหม็นมาก  
เราเป่านกหวีดเรียกทุกคนมารวมตัวกันแล้วตัดสินใจขุดดิน”

สี่ศพรวด ญาติพี่น้องจำเสื้อผ้าได้ ที่คอศพมีแผลเหวอะหะเหมือนถูกมีดกรีด เราแจ้งความ นำศพผู้ตายไป  
ชันสูตรและเผาที่วัดในเมืองลำพูน

(ตรี อภิรุณ, 2551ก)

จากตัวอย่าง ในเรื่อง นางพญาอสรพิษ เป็นช่วงเวลาที่สุดมเล้าถึงการไปตามหาเพื่อน ๆ ให้กับแม่ของเรวัตฟังถึง  
เหตุการณ์ที่เพื่อน ๆ หายไปอย่างลึกลับ จนกระทั่งพบหลุมศพของกลุ่มคนที่หายไป ตัวบทบรรยายถึงกลิ่นเน่าเหม็นของศพที่  
มีแมลงวันตอม โดยบรรยายให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการสยองขวัญตามตัวบท คือ ได้กลิ่นเน่าเหม็นจากศพทั้ง 4 ศพ  
เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความกลัวและรู้สึกสะอิดสะเอียนเหมือนได้กลิ่นเน่าของศพนั้นด้วยจริง ๆ นอกจากนี้  
ยังปรากฏในเรื่อง นาคี 1 ผู้แต่งบรรยายให้เห็นลักษณะเฉพาะความสยองขวัญที่ถูกกระตุ้นด้วยการใช้ประสาทสัมผัสทางการได้  
กลิ่น คือ กลิ่นเน่าเหม็นของเลือดที่กลายเป็นน้ำเหลือง โดยในตัวบทเน้นความเหม็นของกลิ่นโดยใช้คำว่า ตลบอบอวล ซึ่งเป็น  
กลิ่นที่ฟุ้งกระจายไปทั่วบริเวณนั้น ดังนี้

ครั้น! เสียงประหลาดประหนึ่งแผ่นดินไหว ร่างหนึ่งค่อย ๆ ผงกตัวก้าวขึ้นจากโลง ตัวแข็งที่คล้ายผีดิบ  
“เหวอ!” บุญส่งอ้าปาก ตาเบิกโพลงปีศาจร่างน่าสะพรึงกลัว เนื้อหนังมันถูกฟุ้งงัด เลือดแดงเถือก  
“ไอ้เตี้ยไข่มัย”  
“ใช่แล้ว...เห่อ-เห่อ-เห่อ” เนื้อหนังที่โขกเลือดเปลี่ยนเป็นเน่าเฟะ น้ำเหลืองหยุดตั้ง หนองไขกกลิ่นเหม็นเน่า  
เอียน ๆ ตลบอบอวล

(ตรี อภิรุณ, 2559)



จากตัวอย่าง เป็นเหตุการณ์ที่กำนันแยม หมออ่วม และนายกอพากันไปซุดหาโลงศพของ เสือเตี้ยกลางป่าช้า และเมื่อจัดฝาโลง ได้พบกับร่างของเสือเตี้ยที่ถูกงูนับสิบตัวรุมกัดเลือดแดงและกลายเป็นเน่าเฟะ มีน้ำเหลืองและหนองส่งกลิ่นเหม็นเน่าฟุ้งไปทั่วในบริเวณนั้น ทำให้ตัวละครที่อยู่ในเหตุการณ์เหม็นจนเกิดความสะอิดสะเอียน ซึ่งเป็นกลิ่นที่แสดงถึงความตาย ความน่าขยะแขยง และนอกจากนั้นยังส่งผลให้ผู้อ่านเกิดความสะอิดสะเอียน นำขลุ่ยไปด้วย

#### 4) เสียง

เป็นการรับรู้ความสยองขวัญผ่านหู ตัวบทมีลักษณะการบรรยายที่แสดงถึงความน่ากลัว ความวังเวง ความสลับซับซ้อน ความเยือกเย็นจากการกระตุ้นด้วยเสียง เป็นสิ่งที่เกิดจากการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัส เช่น เสียงหมาหอน เสียงแหบยานของผีดิบ เสียงลมพายุ เป็นต้น ดังนี้

สุนัขตัวหนึ่งหอนโห่ และอีกหลายตัวหอนรับเป็นทอด ๆ วังเวง วายร้ายกระหายเลือดยืนอยู่ข้างซุ้ม กอไม้เพ่งสายตาตรงไปที่เรือนของเหยื่อเหม็นงอม ครู่เดียวสุนัขก็เหินเสียง มันแปรสภาพเป็นหมอกควัน กระจายปกคลุมเรือนหลังนั้น มีเสียงคำรามแหบ ๆ ปนกับเสียงพายุ “ทุกคนจงหลับ ยกเว้นนิงยูพิน” ร่างผีดิบเมฆินทร์ยืนสูงตระหง่าน ยูพินเห็นใบหน้าของอ้ายเมฆินทร์น่ากลัวยิ่งนัก ชีพหับที่ข้อมือ “แกะเชือกออกสองข้าง” จอมมหากาฬก้มลงอุ้มร่างยูพินลอยขึ้นในอ้อมแขน แล้วมันก็ก้มลงกัดหับที่คอหอย “อู๊ย !” หล่อนร้องเบา ๆ หลังเอนแต่ ม่านตาเบิกโพลง ยูพินคออ่อนสิ้นลมหายใจ จอมเวตาลโยนร่างของหล่อนลงบนฟูก ศพนั้นคือเป็นแผลหะหะ เลือดไหลชุ่มเปื้อนออกเลือด มันหัวเราะก๊าก ๆ ปากแดงเลือด

(ตรี อภิรุณ, 2544ข)

ตัวอย่างจากเรื่อง จอมเมฆินทร์ เป็นฉากที่ผีดิบเมฆินทร์ต้องการฆ่ายูพิน เพื่อมาเป็นบริวารของตน ตัวบทบรรยายให้เห็นถึงเหตุการณ์สยองขวัญที่ถูกกระตุ้นด้วยเสียง คือ เสียงหมาหอน เป็นสัญญาณบ่งบอกว่าเห็นผี หรือมีผีอยู่บริเวณนั้น นอกจากนั้นยังมีเสียงแหบ ๆ ของอมมนุษย์ ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของความสยองขวัญ ตัวบทปรากฏการรับรู้ด้วยหู คือ การได้ยิน ที่ส่งผลให้รับรู้ถึงความน่าสยดสยอง ความน่ากลัว ขวนสงสัย ขนลุกร่วมกับตัวละคร นอกจากนี้ลักษณะเฉพาะความสยองขวัญ โดยการรับรู้ด้วยเสียงยังปรากฏ ในเรื่อง ลูกสาวซาตาน เป็นเสียงของผีดิบร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวด ดังนี้

ผีดิบบริวารลุกโชนขึ้นทางเบื้องหลัง ยื่นสองมือเกร็งจะบีบคอ กวางเลียบเหลี่ยมมาพอดี ตวัดแสบ

จ้าก! มันลืมตึงรอบสอง ซักแต่ก ๆ เหมือนคนเป็นลมบ้าหมู ไม่รอเสียเวลาจรรยาทีเดียว แกก้มปิดผู้ที่ขมับของอมมนุษย์ร่างฉกรรจ์

โสก... ซากศพคินซีพร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวดแสนสาหัส ดิ้นกระตุกอย่างแรงครั้งเดียวก็สงบ แต่กล้ำเนื้อทั่วไปเต็นระริก

(ตรี อภิรุณ, 2550)

จากตัวอย่าง แสดงให้เห็นเสียงที่ปรากฏ คือ เสียงร้องโหยหวนของผีดิบ ในฉากที่ชินแสกวงเลียบหวดแส้ที่มีคาถาอาคม ผีดิบร้องด้วยความเจ็บปวดทรมาน จนกระทั่งร่างของผีดิบสลายไป เสียงร้องของอมมนุษย์เป็นลักษณะเฉพาะของความสยองขวัญที่กระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความกลัว หลอน เสมือนผู้อ่านได้ยินเสียงร้องโหยหวนนั้นด้วย ดังที่ วราพรธม ทังโคตร และนนทชา คัยนันท์ (2562) กล่าวว่า การใช้คำสร้างจินตภาพการได้ยิน เป็นการใช้คำที่ผู้แต่งมุ่งให้ผู้อ่านเกิดการรับรู้เสียงของสิ่งต่าง ๆ ที่ผู้แต่งต้องการนำเสนอในเรื่อง

#### 5) การสัมผัส

เป็นการรับรู้ความสยองขวัญผ่านทางกาย ในนวนิยายสยองขวัญของตรี อภิรัม ตัวบทมีการบรรยายเกี่ยวกับตัวละครได้สัมผัสกายกับอมมนุษย์ คือ ผีดิบ ทำให้ได้รับรู้ลักษณะภายนอก เช่น เย็น ร้อน นิม แฉง หนืด และ ซึ่งเป็นลักษณะที่ทำให้เกิดความสยองขวัญ ดังนี้

แววรัชนีเอื้อมมือจับแขน พลันสะดุ้งรีบปล่อย

อู๊ย ! เนื้อตัวของคำแปงเย็นเฉียบเหมือนหินตากล้า น้ำค้าง ทันทันทันใดก็เพ็งสังเกต หลอนยืมเหยียด ดวงตาลูกโพลกกระหายเลือด บอกความเหี้ยมน่าสยดสยอง ผิวหน้าหยาบกร้านซีดอมเขียว

แอ้ ! ยกสองมือตะปบรวบกำนคอสาวชาวกรุง อ้าปากกว้าง ฟันและเขี้ยวคมแหลมประหนึ่งสัตว์ร้าย หลิงสาวตื่นตระหนกสุดขีด ขนลุกกรูเกรียวจนถึงหนังศีรษะ พยายามแกะมือคำแปงผู้กลายเป็นผีดิบ

(ตรี อภิรัม, 2551ข)

จากตัวอย่าง ในเรื่อง ภูตพยัคฆ์ เป็นเหตุการณ์ที่แววรัชนีจะถูกคำแปงผู้กลายเป็นผีดิบทำร้าย ตัวบทมีลักษณะความสยองขวัญโดยบรรยายถึงแววรัชนีได้สัมผัสกายของคำแปง รับรู้ได้ว่ากายของคำแปงมีความเย็นที่ไม่เหมือนกายปกติของมนุษย์ทั่วไป ทำให้แววรัชนีรู้ว่าคำแปงกลายเป็นผีดิบและทำให้ตัวละครเกิดความกลัว การบรรยายตัวบทโดยใช้การรับรู้จากการสัมผัสด้วยกาย ส่งผลให้ผู้อ่านรู้สึกเหมือนตนเองได้สัมผัสกายกับตัวละครนั้นด้วย นอกจากนี้ยังปรากฏในเรื่อง นาคี 1 เป็นเหตุการณ์ที่ทศพลกำลังตามคำแก้วไปที่ปราสาทหิน และในบริเวณก่อนเข้าปราสาทหิน เท้าของทศพลได้สัมผัสกับโครงกระดูก ตัวบทมีการบรรยายว่าตัวละครได้สัมผัสกับโครงกระดูก ดังนี้

เอ๊ะ ! รู้สึกว่าเท้าสัมผัสอะไรขรุขระ ทศพลทรุดตัวลงนั่งคลำ คุณพระช่วย โครงกระดูกมนุษย์ ดึกดำบรรพ์ที่ฝังจนกลายเป็นหิน ปากฟันโง่เขี้ยว คล้าลึกลงไป อุปาทานทำให้รู้สึกว่าเขาจะถูกงับมือ ลูกขึ้นเดินสะเปะสะปะ ต่อได้กลิ่นเหม็นสะอิดสะเอียนชอบกล

(ตรี อภิรัม, 2559)

จากตัวอย่างแสดงให้เห็นลักษณะเฉพาะความสยองขวัญ คือ โครงกระดูก ซึ่งผู้เขียนบรรยายผ่านตัวละคร ทศพลได้สัมผัสผ่านเท้ารับรู้ถึงความขรุขระของโครงกระดูกที่ถูกดินฝังมานานจนแข็งกลายเป็นหิน และสัมผัสด้วยการใช้มือคลำเป็นการรับรู้ด้วยกายที่สร้างความกลัวให้กับตัวละคร และส่งผลให้ผู้อ่านรู้สึกเหมือนตนเองกำลังคลำโครงกระดูกนั้นจริง ๆ

## อภิปรายผล

การศึกษาลักษณะเฉพาะความสยองขวัญ จากนวนิยายของตรี อภิรุณ จำนวน 6 เรื่อง คือ แก้วชนเหล็ก จอมเมฆินทร์ นาคี 1 ลูกสาวชาตาน ภูตพยัคฆ์ และนางพญาอสรพิษ ใช้แนวคิดลักษณะความสยองขวัญเป็นแนวทางในการศึกษา ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะเฉพาะความสยองขวัญ แบ่งออกเป็น 5 ลักษณะ ได้แก่ ภาพ เกิดจากการรับรู้ด้วยตา รส เกิดจากการรับรู้ด้วยลิ้น กลิ่น เกิดจากการรับรู้ด้วยจมูก เสียงเกิดจากการรับรู้ด้วยหู และการสัมผัส เกิดจากการรับรู้ด้วยกาย 1) ภาพ ตัวบทนำเสนอให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะความสยองขวัญ ที่ส่งผลให้มีความน่าสะพรึงกลัว โดยนำเสนอให้เห็นความน่ากลัวของภาพที่ชวนสยองขวัญ ได้แก่ การนองเลือด แผลเหวอะหวะ ศพเน่า การแปรเปลี่ยนสภาพร่างกาย อวัยวะหัก ขาด ทำให้ตัวละครหวาดกลัว ตัวละครพบกับสิ่งที่ไม่คาดคิด และผลให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพตามตัวละคร และรู้สึกกลัวเสมือนเป็นตัวละครในเรื่องนั้นจริง ๆ 2) รส ตัวบทนำเสนอให้เห็นลักษณะเฉพาะความสยองขวัญ โดยผ่านตัวละครที่มีความโหดเหี้ยม อ้ามहित เช่น ผีดิบกัดคอตุ๋นเลือด ได้รับรสคาว รสกร่อยของเลือด ทำให้ผู้อ่านเกิดความสะอิดสะเอียน รู้สึกเหมือนตนเองได้รับรสคาวของเลือดนั้นด้วย 3) กลิ่น ตัวบทนำเสนอให้เห็นลักษณะเฉพาะความสยองขวัญ ที่ตัวละครรับรู้ผ่านจมูก ได้แก่ การได้กลิ่นเน่าของซากศพ กลิ่นสาบ กลิ่นตุ ๆ กลิ่นคาวเลือด และกลิ่นเหม็นเขียว ซึ่งเป็นกลิ่นที่แสดงถึงความตาย แสดงถึงความเก่า และเป็นกลิ่นที่แสดงถึงความลึกลับ ถือเป็นลักษณะเด่นของนวนิยายสยองขวัญ กระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความกลัว 4) เสียง ตัวบทนำเสนอให้เห็นลักษณะเฉพาะความสยองขวัญ ที่ตัวละครรับรู้ผ่านหู ได้แก่ เสียงหมาหอนที่บ่งบอกว่าเห็นผี เสียงของอมมนุษย์ เสียงร้องโหยหวนทรมาน ที่แสดงถึงความสยองขวัญ เป็นเสียงที่แสดงถึงความลึกลับ ความน่ากลัว ความดุร้าย และความเจ็บปวดทรมานนำไปสู่ความตาย ถือเป็นลักษณะเด่นของนวนิยายสยองขวัญ ให้ผู้อ่านเกิดความกลัวและเสมือนได้ยินเสียงที่ปรากฏจากตัวบทนั้นจริง ๆ 5) สัมผัส ตัวบทนำเสนอให้เห็นลักษณะเฉพาะความสยองขวัญ ได้แก่ สัมผัสกายผีดิบ สัมผัสโครงกระดูกที่ตัวละครรับรู้ด้วยการสัมผัสทางกาย ตัวละครสัมผัสกับผีดิบโดยใช้มือจับ สัมผัสถึงความเย็นของร่างผีดิบและใช้มือคลำโครงกระดูก สัมผัสถึงความขรุขระ และสภาพร่างที่แปรเปลี่ยนไป การที่ตัวละครได้สัมผัสกับสิ่งที่สยองขวัญนั้น เป็นลักษณะเฉพาะความสยองขวัญที่โดดเด่น ส่งผลให้ผู้อ่านเกิดความกลัว ตื่นตระหนกตกใจ ใจสั่น เสมือนกับได้สัมผัสกับสิ่งลึกลับนั้นด้วย

จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่านวนิยายสยองขวัญของ ตรี อภิรุณ ทั้ง 6 เรื่อง มีคุณลักษณะเฉพาะความสยองขวัญซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของนวนิยายในแนวนี้ได้อย่างชัดเจน คือ บรรยายให้เห็นลักษณะเฉพาะสยองขวัญผ่านประสาทสัมผัสทั้ง 5 เพื่อสร้างความน่าสะพรึงกลัว โดยจะเน้นที่ภาพมากที่สุด อาจเป็นเพราะการเล่าเรื่องโดยการกระตุ้นด้วยภาพเป็นสิ่งที่เสริมเกิดจินตภาพและอรรถรสความสยองขวัญได้ชัดเจนที่สุด ทำให้เกิดความสมจริงของเหตุการณ์ สอดคล้องกับ วราพรรณ ทิ้งโคตร และนนทชา คัยนันท์ (2562) ที่กล่าวว่า การใช้คำสร้างจินตภาพการมองเห็นในลักษณะต่าง ๆ มักพบในการบรรยายเหตุการณ์ที่ตัวละครประสบกับเหตุการณ์ชวนขนลุก หรือกำลังจะได้พบเจอกับสิ่งเหนือธรรมชาติ รวมไปถึงนึกเห็นภาพของการเปลี่ยนแปลงของตัวละครที่ได้รับบาดเจ็บ หรือเสียชีวิต ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อเรื่องและเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเรื่องได้ง่ายและชัดเจนขึ้น รองลงมา คือ การกระตุ้นด้วยกลิ่น และเสียง อาจเป็นเพราะส่งผลให้ฉากและบรรยากาศนั้นดูสยองขวัญ น่ากลัว ชวนน่าขนลุก ลึกลับ วิงเวง และประหลาดใจ และลักษณะเฉพาะความสยองขวัญที่ปรากฏน้อยที่สุดคือ รส อาจเป็นเพราะการบรรยายให้รับรู้ถึงรสที่สร้างความสยองขวัญเป็นสิ่งที่รับรู้ได้ยาก เนื่องจากเหตุการณ์สยองขวัญเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องความตาย เป็นเรื่องของสิ่งที่น่าขยะแขยง ไม่สัมพันธ์กับการรับรู้ผ่านรส แต่อย่างไรก็ตามลักษณะเฉพาะความสยองขวัญที่เกิดจากการรับรู้ผ่านประสาทสัมผัสทั้ง 5 ถือว่ามีความสำคัญทุกการรับรู้เป็นลักษณะการนำเสนอความสยองขวัญที่สำคัญสำหรับนวนิยายสยองขวัญที่สร้างให้เกิดความน่ากลัว น่าสยดสยอง ลึกลับ วิงเวง สอดคล้องกับ สุประวีณ์ แสงอรุณเฉลิมสุข (2560) ที่กล่าวว่า ฉากและบรรยากาศที่เน้นการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสทั้ง รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ที่มีต่อสิ่งเหนือธรรมชาติอันเกิดจากอำนาจของสิ่งเหนือธรรมชาติที่ทำให้เกิดความน่าหวาดกลัวลักษณะเฉพาะความสยองขวัญดังกล่าว มีส่วน

ทำให้ นวนิยายของตรี อภิรุ้ม มีความเป็นนวนิยายสยองขวัญอย่างเด่นชัด ลักษณะเฉพาะความสยองขวัญในลักษณะต่าง ๆ นั้น มีความสำคัญและเป็นแรงจูงใจในการอ่านนวนิยายสยองขวัญ และแสดงให้เห็นว่าการสร้างสรรค์นวนิยายสยองขวัญของ ตรี อภิรุ้ม ใช้การนำเสนอและการสร้างสรรค์ผลงานนวนิยายสยองขวัญที่มีคุณภาพให้แก่ผู้อ่าน

## ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาลักษณะเฉพาะความสยองขวัญในนวนิยายของนักเขียนท่านอื่นเพื่อทราบลักษณะงานเขียนที่โดดเด่นของนักเขียนแต่ละท่าน
2. ควรศึกษาลักษณะของนวนิยายสยองขวัญในด้านอื่น ๆ

## เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงวัฒนธรรม. (2562). *ศิลปินแห่งชาติ พุทธศักราช 2562*. โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.
- ตรี อภิรุ้ม. (2544ก). *แก้วขนเหล็ก*. สนุกอ่าน.
- \_\_\_\_\_. (2544ข). *จอมเมฆินทร์*. สนุกอ่าน.
- \_\_\_\_\_. (2550). *ลูกสาวซาตาน*. อุทยานความรู้.
- \_\_\_\_\_. (2551ก). *นางพญาอสรพิษ*. อุทยานความรู้.
- \_\_\_\_\_. (2551ข). *ภูตพยัคฆ์*. อุทยานความรู้.
- \_\_\_\_\_. (2559). *นาศิ 1*. โปสต์ พับลิชชิง.
- ทศพร กรกิจ. (2550). *การสร้างความสำเร็จประจักษ์ใน หนังสือ อเมริกัน เกาหลี และไทย*. [วิทยานิพนธ์ นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธันท์ อรุณรักษ์. (2555). *มนต์เสน่ห์และการสร้างความกลัวในสื่อบันเทิงคดีสยองขวัญ*. [วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธวัช ปุณโณทก. (2526). *แนวทางการศึกษาวรรณกรรมปัจจุบัน*. ไทยวัฒนาพานิช.
- นิคม กองเพชร. (2543). *กลวิธีการแตงนวนิยายสยองขวัญไทย*. [วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย]. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นุจรินทร์ จีรัตน์บรรพต. (2563). *วิเคราะห์โครงสร้างการเล่าเรื่องและภาษาภาพยนตร์สยองขวัญที่กำกับโดย เจมส์ วาน*. [วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการเขียนบทและกำกับภาพยนตร์และโทรทัศน์]. นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยรังสิต.
- บงกช สิงห์กุล. (2547). *คู่มือนักเขียน*. เนชั่นบุ๊ค
- วนิดา บำรุงไทย. ( 2544 ). *ศาสตร์และศิลป์แห่งนวนิยาย*. สุวีริยาสาส์น.
- วราพรรณ ทังโคตร และนนทชา คัยนันท์. (2562). การใช้ภาษาสร้างจินตภาพในนวนิยายชุด 4 ทิศตายนของภาคินัย. *วิจิตรวรรณสาร*, 3(2), 63-80.
- สุประวีณ์ แสงอรุณเฉลิมสุข. (2560). การวิเคราะห์การสร้างภาวะเหนือธรรมชาติในนวนิยายชุดผ้าของพงศกร. *รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 4*. สถาบันวิจัย มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.
- อัศวีย์ เรืองรอง และอาทิตย์ นาคจุ. (2560). แนวคิดและกลวิธีการสร้างนวนิยายแนวสยองขวัญของภาคินัย กลีร์กซ์. *วารสารสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา*, 2(2), 56-69.
- Joshi, A. D. (2011). *Ramsey Campbell as a writer of horror fiction*. [Department of English]. Shivaji University.